

Sygn. akt. I C 1799/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2016r.

Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu Wydział I Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący: SSR Anna Mikołajczak

Protokolant: Joanna Grześkowiak

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2016r. w Poznaniu na rozprawie

sprawy z powództwa

(...) (...) w W.

przeciwko

A. P.

o zapłatę 4.672,49zł

1. **powództwo oddala ;**
2. **kosztami postępowania obciąża powoda i z tego tytułu zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 617zł.**

/-/ SSR Anna Mikołajczak

Sygn. akt: I C 1799/16

1 Uzasadnienie

Pozwem wniesionym 18 września 2014 r. do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. P. kwoty 4.672,49zł wraz z ustawowymi odsetkami od 19.09.2014r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Według twierdzeń pozwu, pozwana zawarła 28.08.2008r. z poprzednikiem prawnym powoda umowę o przyznanie limitu kredytowego nr (...). Ponieważ pozwana nie uregulowała zadłużenia wynikającego z tej umowy, została ona wypowiedziana, zaś (...) Bank (...) SA na podstawie umowy przelewu wierzytelności z 27.06.2014r. zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda.

Na dochodzoną należność miały się składać : 2.389,97zł – należność główna, 402,71zł – odsetki umowne, 991,35zł odsetki karne oraz koszty w wysokości 821,21zł.

Postanowieniem z 03.12.2015r. Sąd Rejonowy w Inowrocławiu przekazał powyższą sprawę do Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa zarzucając brak legitymacji czynnej powoda, zaś w dalszej kolejności zakwestionowała udowodnienie istnienia, wysokości oraz wymagalności wierzytelności dochodzonej pozwem, podniosła zarzut nieważności umowy kredytowej, brak przekazania pozwanej przez bank środków pieniężnych, brak udowodnienia roszczenia oraz przedawnienie roszczenia (k. 106 – 111 akt).

W piśmie procesowym z 11.10.2016r. pełnomocnik powoda podtrzymał żądanie pozwu (k.129-138).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód jest niestandardowym sekurytyzacyjnym funduszem inwestycyjnym zamkniętym, wpisanym do Rejestru Funduszy Inwestycyjnych pod nr (...) 908, którego przedmiotem działalności jest zawieranie transakcji sekurytyzacyjnych.

Dowód: wypis z rejestru handlowego 67, 68-74, 140

28 sierpnia 2008r. w P. na wniosek A. P. (PESEL (...)) zam. w I. – adres do korespondencji P. ul. (...), jako posiadacza rachunku bankowego, (...) Bank SA przyznał pozwanej limit kredytowy do kwoty 3.000zł, dla korzystania z którego Bank dokonał otwarcia i prowadził rachunek kredytowy nr (...). Jednocześnie strony zawarły umowę o wydanie i korzystanie z karty kredytowej V. S. umożliwiającej korzystanie z przyznanego limitu kredytowego.

Dowód: dokument urzędowy – kserokopia k. 76 - 77

W dniu 02 sierpnia 2011r. (...) Bank SA skierował do A. P. oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o przyznanie limitu kredytowego z dnia 28.08.2008r. W treści pisma wskazano, że zadłużenie pozwanej wynosiło łącznie 3.493,55zł.

Dowód: dokument prywatny – kserokopia k. 148 – 149

Ostatnia płatność zrealizowana przez pozwaną z przyznanej karty w ramach limitu kredytowego miała miejsce 25 kwietnia 2010r.

Dowód: dokument prywatny – kserokopia historii rachunku k. 150 – 164

We wrześniu 2011r. doszło do rebrandingu L. Banku, który został zmieniony na (...) Bank (...) SA.

Fakt powszechnie znany możliwy do zweryfikowania w środkach masowego przekazu

W dniu 25 listopada 2011r. (...) Bank (...) SA działając na podstawie art. 96 ustawy z 29.08.199r. – Prawo bankowe, wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, w którym stwierdzono istnienie zadłużenia Pani A. P. wynikające z umowy o przyznanie limitu kredytowego V. S. z 28.08.2008r. na kwotę 3.801,87zł.

Dowód: dokument prywatny – kserokopia k. 75

Postanowieniem z 07.05.2012r. Sąd Rejonowy w Inowrocławiu w sprawie I Co 2174/12 nadał klauzulę wykonalności b.t.e. wystawionemu przez (...) Bank (...) SA przeciwko A. P. z ograniczeniem odpowiedzialności do kwoty 40.000zł

Dowód: dokument urzędowy – kserokopia k. 76 - 77

Postanowieniem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołominie z dnia 10.12.2012r. w sprawie KM 28112/12 prowadzonej z wniosku wierzyciela (...) Bank (...) SA przeciwko dłużnikowi A. P., postępowanie zostało umorzone na podstawie art. 824 § 1 pkt.3 kpc.

Dowód: dokument urzędowy – kserokopia k. 78

Na podstawie umowy z 27 czerwca 2014r. (...) Bank (...) SA dokonał cesji wierzytelności wynikających z czynności bankowych dokonanych z osobami fizycznymi, szczegółowo opisanych w § 2 umowy oraz w załączniku nr 5 do umowy.

Dowód: dokument prywat – kserokopia k. 34- 65

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd wziął pod uwagę dokumenty zgromadzone w aktach niniejszej sprawy. Sąd dokonał oceny ich przydatności przez pryzmat art. 244 i 245 k.p.c.

Wskazane dokumenty nie były kwestionowane przez strony, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu, a zatem stanowią one wiarygodne dowody w przedmiotowej sprawie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się być niezasadne z racji na naturalny charakter zobowiązania.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten zawiera zasadniczo dwie reguły ogólne: po pierwsze każdy fakt powoływany przez stronę winien być udowodniony. Po drugie ciężar dowodu danego faktu znajduje się po stronie osoby, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. W zaistniałej sytuacji istotną jest druga z norm wynikających z przywołanego przepisu. Stanowi ona tzw. "ogólną zasadę rozkładu ciężaru dowodu". Dokonując wykładni ww. normy, przyjmuje się iż, w procesie ciężar dowodu spoczywa na powodzie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1971 r., sygn. akt II PR 313/69, OSN 1970, nr 9, poz. 147). W związku z powyższym to właśnie strona powodowa ma za zadanie uprawdopodobnić zasadność swoich roszczeń poprzez przywołanie dowodów na poparcie wysuwanych twierdzeń.

W zaistniałym stanie faktycznym legitymacja tak czynna, jak i bierna nie budziła żadnych uzasadnionych wątpliwości.

Sąd nie podzielił wątpliwości i zarzutów szeroko przytaczanych przez pełnomocnika pozwanej, które miałyby wskazywać z jednej strony na nieważność umowy z 28.08.2008r. – w tym zakresie strona pozwana nie przedstawiła jakiegokolwiek dowodu dla poparcia własnych tez, te zaś z załączonych przez strony dokumentów nie wynikały. Po wtóre - wbrew twierdzeniom pozwanej – wartość dowodowa kserokopii dokumentów ma w procesie cywilnym określone znaczenie. W niniejszej sprawie w szczególności umowa kredytowa została uwiarygodniona prowadzonym przed sądem postępowaniem o nadanie klauzuli wykonalności . Sąd zwraca jednocześnie uwagę na to, że w ramach własnych twierdzeń pozwana nie zakwestionowała aby taką umowę faktycznie zawierała. Stąd kserokopie dokumentów potwierdzone dodatkowo przez pełnomocnika za zgodność z oryginałem zostały przez sąd uznane za wystarczające dla uznania, że stanowią one dowód w sprawie.

Odnosząc się do najdalej idącego zarzutu podniesionego przez pozwaną tj. zarzutu przedawnienia - Sąd potwierdził skuteczność i prawidłowość podniesienia tego zarzutu, który ostatecznie doprowadził do przekształcenia analizowanego roszczenia w naturalne.

Łącząca strony umowa - o kartę kredytową i przyznany limit w ramach posianego rachunku bankowego – w kontekście obowiązujących przepisów wyznacza dwuletni okres przedawnienia roszczenia liczony od daty jego wymagalności.

Termin przedawnienia roszczeń wynikających z umowy zawartej w 2008r., liczony zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 12 września 2003 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych, obowiązującej w dacie zawarcia umowy – wynosił dwa lata.

Przywołana powyżej regulacja została uchylona przez ustawę z dnia 12 lipca 2013 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw, jednakże w myśl przyjętych przez ustawodawcę rozwiązań intertemporalnych, także analizowane roszczenie przedawniło się wedle zasad określonych w dawnej ustawy. Norma prawna kodowana w przepisie art. 26 ust. 1 ustawy uchylającej przewidywała bowiem, iż do przedawnienia roszczeń

z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i nieprzedawnionych do tego czasu, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Nie ma wątpliwości, że umowę stanowiącą źródło roszczeń należy zaliczyć się do umów o elektroniczne instrumenty płatnicze. Zawarcie tej umowy towarzyszyło zawarciu odrębnej dodatkowej umowy o kredyt gotówkowy z limitem odnawialnym niemniej ta czynność prawna miała być i charakter całkowicie niezależny i oderwany. Przy ustalaniu początku terminu przedawnienia należało mieć na względzie, iż, jak to wyjaśnił już Sąd Najwyższy w wyroku z 17 grudnia 2008 r. (sygn. akt: I CSK 243/08, OSNC 2010 nr 1 poz. 16), jeżeli posiadacz karty kredytowej wydanej przez wystawcę na podstawie umowy zawartej zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych środkach płatniczych (Dz.U. Nr 169, poz. 1385) zaprzestał wpłacania minimalnej kwoty zadłużenia podawanej każdorazowo w doręczanych mu wyciągach bankowych, bieg dwuletniego terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę tych kwot, rozpoczyna się z upływem dnia wskazanego w wyciągu jako termin zapłaty kwoty minimalnej. Jak wynika z umowy o korzystanie z karty kredytowej i postanowień regulaminu, spłata kwoty minimalnej za dany okres rozliczeniowy kończący się 22-go dnia miesiąca powinna nastąpić w terminie kolejnych 24 dni. Wykorzystany limit stawał się więc wymagalny z upływem terminu spłaty kwoty minimalnej. Błędnie strona powodowa przyjmuje, jakoby początek biegu terminu przedawnienia przypadał dopiero na datę wypowiedzenia umowy.

Ustalając termin przedawnienia roszczeń, Sąd miał na uwadze, iż załączona przez stronę powodową historia rachunku nie może stanowić podstawy ustaleń faktycznych w zakresie korzystania z karty kredytowej i dokonywania jedynie zbiorczo zestawienia operacji w poszczególnych miesiącach kalendarzowych, nawet jeśli odnotowuje poszczególne transakcje dokonywanych na rachunku karty, ze wskazaniem daty i tytułu transakcji. Z tabeli tej nie wynika przede wszystkim jednak, jaka była minimalna kwota zadłużenia za poszczególne okresy rozliczeniowe. Przedstawione tym samym przez powoda zestawienie konkretnych transakcji, to jednak ww. tabele miały wyłącznie przymiot rozwinięcia twierdzeń strony powodowej. W przedstawionej dokumentacji obrazującej bardzo długi okres rozliczeniowy od 2008 do 2012 r. zabrakło przede wszystkim kierowanych do pozwanej – jako dłużnika – zestawień obrazujących comiesięczne rozliczenie kredytu z tytułu korzystania z karty - tylko takie dokumenty pozwoliłyby zbadać całkowicie roszczenia pierwotnie banku, a następnie instytucji finansowej.

Sąd posiłkując się przedstawioną przez powoda tabelą ustalił, iż ostatnie korzystanie z limitu karty miało miejsce w dniu 25.04.2010r. Okres rozliczeniowy obejmujący tę datę kończył się w dniu 22 maja 2010 r., zaś termin spłaty wykorzystanego limitu upływał po 24 dniach, tj. w dniu 15 czerwca 2010 r. Roszczenie przedawniło się zatem w dniu 15 czerwca 2012r. Sąd nie podzielił w tym zakresie analizy prezentowanej przez powoda, z której miało wynikać, że wymagalność roszczenia to data 04.10.2011r. wiążąca się z wypowiedzeniem umowy.

Pozew został wniesiony w dniu 18 września 2014 r. Dla przerwania biegu przedawnienia roszczenia powoda bez znaczenia pozostawała aktywność podejmowana przez (...) Bank (...) SA - w tym zakresie sąd w pełni podziela pogląd prawny wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 czerwca 2016r. w sprawie III CZP 29/16 albowiem przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt.1 kpc następuje co do zasady pomiędzy stronami danego postępowania.

Mając powyższe na uwadze, powództwo jako przedawnione, podlegało oddaleniu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku w oparciu o treść art. 98 §1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Strona przegrywająca proces zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

SSR Anna Mikołajczak